புதிய மனுசி

Written by ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
Monday, 17 August 2009 22:07 - Last Updated Monday, 17 August 2009 22:29

நிலவின் ஒளியில் கூரைத்தகரங்கள் பளபளத்தன. அவள் தன் உள்ளங்கைகளை ஒருதரம் தடவிப் பார்த்தாள். கரகரப்பாய் காய்த்தபடி கைகள். தன் கைகளால் மண்வெட்டியும் பிக்கானும் பிடித்து அவள் உழைத்த உழைப்பின் அறுவடைதான் இந்தக் தகரங்கள் என நினைத்துப் பெருமைப் படுபவளாய்.. அவள் முகம்.. 'இந்தப் பிஞ்சுகள் ரெண்டும்.. மழையிலையும்.. குளிரிலையும் விறைக்கக் கூடாது.." குழந்தைகளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பாயைவிட்டு விலகிப்போய் ஓரமாய் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்... மூத்தவள் ஐஸ்வர்யா அச்சில் வார்த்த மாதிரி தகப்பனையே போன்று... அகலிகா கொஞ்சம் கறுப்பு. ஆனால் இவளைப்போல கம்பி கம்பியாய் நீளமான தலைமுடி.

"மூத்தபிள்ளை சரியாய்த் தேப்பனையே மாதிரி... நல்ல நேரம் பொம்பிளைப் பிள்ளையாய்ப் போச்சு... இல்லாட்டி.. தேப்பனை முடிச்சுப்போடும்..."
ஐஸ்வர்யா பிறந்திருந்தபோது உறவினர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் என்ன விதியோ.. அவன் இல்லாமற்தான் போய்விட்டான். மனது கனத்தது.

மற்றைய நாட்களில் என்றால் கூலிவேலைக்குப் போய்விட்டு வரும் அவள் பாயிற் சரிந்தவுடனேயே தூங்கிப் போவாள். இன்றைக்கு அவளால் முடியாமலிருந்தது. ஆறு வருடங்களாய் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு வேகமாய் முன்னேறிய துன்பங்கள் எல்லாமாக ஒன்று திரண்டு தன்னைத் துன்புறுத்துவதாக அவள் உணர்ந்தாள். அழக்கூடாது என்கிற வைராக்கியத்தோடு இறுகிப் போயிருந்த அவளின் விழிகள் ஈரலித்தன. அவள் தான் வைராக்கியமானவள் என்பதைப் பல தடவைகள் உணர்த்தியவள்.. அவள் அவனைக் காதலித்தபோது.. உற்றம் சுற்றம் ஒன்றாகி அவர்களின் உறவை எதிர்த்தபோது - அந்த எதிர்ப்புக்களை எல்லாம் உதறி அவனையே திருமணம் செய்துகொண்டது முதல் வைராக்கியம். அவள் வீட்டில் நான்காவது பெண்பிள்ளை. மூத்தவர்கள் மூவரும் திருமண வாய்ப்பின்றி முதிர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவனுடைய வீட்டில் மூன்று பெண்கள். இரண்டு ஆண்களில் இவன் இளையவன். இருவரும் தாமாகவே தம் வாழ்வைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். மூத்தவள் ஐஸ்வர்யா பிறந்து... அகலிகாவும் பிறந்து.... அகலிகா ஆறுமாதக் குழந்தையாயிருந்த போதுதான் அந்தப் புயல் மையங்கொண்டது.

'சத்ஜெய.." கிளிநொச்சி மீதான பெரும் படையெடுப்பு. ஒரு மையிருட்டுப் படர்ந்திருந்த சாமப்பொழுதில்.. ஊரோடு சேர்ந்து இடம்பெயர்ந்து... ஸ்கந்தபுரத்தில் ஒதுங்கினார்கள்... முருகன் கோயில்.. இரண்டாம் பாடசாலை.. அகதிக்குடியிருப்பு என்று நாட்கள் நகர்வடைந்தன.

1 / 5

புதிய மனுசி

Written by ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
Monday, 17 August 2009 22:07 - Last Updated Monday, 17 August 2009 22:29

ஒரு அதிகாலைப்பொழுது அவன் காலை நீட்டி கப்போடு சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான். அவன் முகம் ஒட்டி உலர்ந்து.. உதடுகளும் காய்ந்து தெரிந்தன. கன்னங்களில் வளர்ந்து சுருண்டிருந்த உரோமங்கள்.. அவள் கூட மெலிந்து போய்விட்டாள். சரியாகச் சாப்பிட முடியாதிருந்தது. பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் ஒரு நேரச் சாப்பாடு எப்படியோ கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் வேலைசெய்த மில் முதலாளி வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

"மிசின் பெட்டி ஒண்டு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறன் ராசன்.. ஒருக்கா அங்க உள்ள சாமானுகளை ஏத்த வேணும்..."

"ரவுண் முழுக்க ஆமி நிக்கிறானெண்டு கதைக்கினம்..."

"உதெல்லாம் கட்டுக்கதை.. ரவுணுக்கை பெடியள் தான் நிக்கிறான்கள்.. நேற்றும் முருகேசற்றை வீட்டுச்சாமான்கள் ஏத்தி வந்தவையாம்..."

மரத்தின் கீழ் அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு உரையாடல் கேட்டது.

"என்ன கமலி.. மனுஷன் விட்டிட்டுப் போகாது போல..."
அவளிடம் வந்து அவளுக்கு மட்டும் கேட்கக்கூடியதாகக் கேட்டான்.

"அந்த மனுசனும் எங்கடை கலியாணத்துக்கு உதவினது.. ஏதோ யோசிச்சு செய்யுங்கோவன்..."

அவன் மரக்கொப்பில் கொழுவியிருந்த சேர்ட்டை எடுத்து உதறிப்போட்டான். ஓலைத் தட்டியில் செருகிக்கிடந்த சீப்பை எடுத்து தலை வாரினான்.

"பாணும் சம்பலும் கிடக்கு... தரட்டே..."

"இல்லா.. அந்தாள் பாத்துக்கொண்டிருக்குது... போட்டுவாறன்.."
கால்களுக்குச் செருப்புக்கூட இல்லாமற்தான் போனான்.

அன்றுமுழுவதும் அவன்வரவில்லை. அவள் பதறிப்போய் அவனைத் தெரிந்த எல்லோரிடமும் விசாரித்தாள். அவனுக்கு என்ன நடந்ததென்று தெரியாமலே போய்விட்டது. பிள்ளைகளை அணைத்துக்கொண்டு இரவுபகலாய் அழுதாள். உறவினர்கள் யாரும் ஏனென்று கேட்கவில்லை.

அவனுடைய அண்ணன் வீடு கொஞ்சத் தூரத்தில் இருந்தது. அவள் இரண்டு குழந்தைகளையும் கொண்டு ஒருநாள் அங்கு போனாள்... உதவிக்காக அல்ல. அவனைப்பற்றி ஏதாவது அறிந்தீர்களா என்று அறிவதற்காக.... அவர்களும் இடம் பெயர்ந்துதான் இருந்தார்கள்.

"ஆமி நிக்கிறானெண்டு தெரிஞ்சு கொண்டும்.... கூலிக்காக அவனை அனுப்பிச் சாகடிச்சனி.. பிறகேன் இஞ்ச வந்தனி?.. போய் எங்கையெண்டாலும் எச்சில் இலை பொறுக்கு...?"

2 / 5

Written by ஆதிலட ்சுமி சிவகுமார ்
Monday, 17 August 2009 22:07 - Last Updated Monday, 17 August 2009 22:29

அந ்த வார ்த ்தகைளின ் க□ர ் அவள ் இதயத ்தகை ் குத ்திக ் கிழித ்தது. அவனின ் அண ்ணன தான ் சொன ்னான ் . தன ்னுடயை தம ்பி இறந ்து விட ்டானோ என ்கிற ஆதங ்கத ்தில ் அந ்த வார ்த ்தகைள ் அவசரமாய ்ப ் பிறந ்திருக ்கலாம ் என அவள ் சமாதானங ்கொள ்ள முயன ்றாலும ் ... மனது பட ்டகாயத ்திலிருந ்து மீ ள மறுத ்தது.

'என ்ர இந ்தக ் கயைளால எச ்சில ் இலை பொறுக ்க மாட ்டன ் .. என ்ன கடினமான வலேயைண ்டாலும ் செய ்து.. என ்ர பிள ்ளயைளபை ் பாப ்பன ் ..." வராைக ்கியத ்தோடு திரும ்பி நடந ்தாள ் .

அகதிக ் குடியிருப ்பில ் பல பணெ ்கள ் க□லிவலேகை ்குப ் போனார ்கள ் . அவர ்களுடன ் அவளும ் போனாள ் . சிறிதளவு க□லிதான ் . சமாளித ்துக ் கொண ்டாள ் . கைகளிலும ் கால ்களிலும ் புதியபலம ் புகுந ்தது. மண ்வெட ்டி பிடித ்தாள ் . மண ் சுமந ்தாள ் .. கல ் அரிந ்தாள ் ... நான ்கு வருடங ்கள ் அவளின ் உறுதியோடு கழிந ்தன.

மீ ண ்டும ் சொந ்த இடத ்துக ்கு வரக ்க□டிய வாய ்ப ்பு... தரெுவுக ்குத ் தரெு சந ்திக ்குச ் சந ்தி.. குறுதி சிந ்தி.. உயிரை விதைத ்து... வணக ்கத ்துக ்குரியவர ்கள ் இடங ்களை மீ ட ்டுத ் தந ்தார ்கள ் .. மீ ட ்ட இடங ்களில ் பல மனிதர ்களின ் எச ்சசொச ்சங ்கள ் ... எலும ்புக ் க□டுகளில ் அவனும ் இருக ்கலாம ் என ்று எண ்ணி... காவல ் நிலயைங ்களில ் எலும ்புக ் க□டுகளபை ் பார ்த ்து வந ்தாள ் . அவனின ் இருப ்புக ்கு உறுதியில ்லை. அவள ் தான ் தனித ்துப ் போனதை உள ்ள□ர உணர ்ந ்து கொண ்டு விட ்டாள ் . அவன ் போகும ்போது ஆறுமாதக ் குழந ்தயைாக இருந ்த அகலிகாவுக ்கு இப ்போது ஆறுவயது. ஆண ்டு ஒன ்றில ் படிக ்கிறாள ் . ஐஸ ்வர ்யா உருவத ்தில ் மட ்டுமன ்றி சில செயற ்பாடுகளிலும ் தகப ்பனபை ் போலவே இருந ்தாள ் ...

அவள ் சொந ்த இடத ்துக ்குத ் திரும ்பினாள ் . காணிக ்குரிய வலேிகளை ஒழுங ்காக அமதை ்துக ் கொண ்டாள ் . அவளின ் கைகளிலும ் கால ்களிலும ் போதியளவு பலனிருந ்தது. காணியதை ் துப ்பரவு செய ்து சிறிய கொட ்டில ் அமதை ்தாள ் .

அருகே அவனுடயை அண ்ணனுடயை வீ டு. வாழ ்ந ்து காட ்டவணே ்டும ் என ்ற வராைக ்கியம ் அவளுக ்குள ் நிலயைாயிருந ்தது. பகலில ் க□லிவலேகை ்குப ் போனாள ் .. இரவில ் காணிக ்குள ் நின ்று உழதை ்தாள ் . கடகை ்கார ம□ர ்த ்தியண ்ணர ் வீ ட ்டில ்தான ் தண ்ணீ ர ் அள ்ளுவாள ் . க□லிவலேயைால ் வந ்தவுடன ் பிளாஸ ்ரிக ் குடங ்களை எடுத ்துப ்போய ் தண ்ணீ ர ் சுமந ்து வருவாள ் .

ஒருநாள ் .. ஏதோ அலுப ்பில ் தண ்ணீ ர ் எடுக ்கவில ்லை. விடிய எழுந ்ததும ் குடத ்தோடு ம□ர ்த ்தி அண ்ணர ் வீ ட ்டுக ்குப ் போனாள ் . ம□ர ்த ்தியண ்ணை ஏதோ அலுவலாக வெளியே போக சயிக ்கிளை உருட ்டிக ் கொண ்டு படலயைடிக ்கு வந ்தவர ் .. அவளகை ் கண ்டதும ் முகம ் மாறிப ் போனார ் . படலகை ்கு அருகில ் சயிக ்கிளை நிறுத ்திவிட ்டு உள ்ளபோனார ் . அவள ் நரோகக ் கிணற ்றடிக ்குப ் போய ் தண ்ணீ ர ் அள ்ளினாள ் .

"இஞ ்ச கமலி..."
அவள ் திரும ்பிப ் பார ்த ்தாள ் . ம□ர ்த ்தியண ்ணரின ் மனவைி.

"என ்னக ்கா?..."

"மனுசன ் ஆரயைோ சந ்திக ்கவணெ ்டு போகவந ்தது... உன ்னகை ் கண ்டவுடனை

புதிய மனுசி

Written by ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
Monday, 17 August 2009 22:07 - Last Updated Monday, 17 August 2009 22:29

திரும்பி வந்திட்டுது.. நீ புருசன் இல்லாதனி.. இனிமேல் விடிய வெள்ளண முழுவியளத்துக்கு இஞ்ச வராதை.. பின்னேரத்திலை வந்து.. தண்ணி அள்ளிக்கொண்டு போயிடு.."

அவள் ஒரு கணம் ஆடிப்போனாள். அவன் இறந்து விடவில்லை. இறந்து போனதாக எந்தத் தடயமும் இல்லை. பொருட்களை ஏற்றப் போன இடத்தில் பிடிபட்டு.. எங்காவது உயிருடன் இருப்பான். என்றோ ஒருநாள் அவன் வருவான் என்றே அவள் காத்திருக்கிறாள். அவன் இறந்ததாக யாரும் உறுதி செய்யாத போது இவர்கள் தன்னை விதவையாகப் பார்க்கிறார்களே என்று அவள் மனது அழுதது.

ஆனால்.. அவள் கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் வலுவிருந்தது. வீட்டின் வடகிழக்கு மூலையில் நிலையம் பார்த்து கிணறு வெட்டத் தொடங்கினாள். பகலில் கூலிவேலை இரவில் கிணறு வெட்டினாள். நிலவும் நட்சத்திரங்களும் அவளுக்குத் துணையாய் நின்றன. மூன்றுமாதகால அயராத உழைப்பு. கிணற்றில் ஐந்து அடிமட்டத்துக்குத் தண்ணீர்...

"ஏன் இப்ப தண்ணி அள்ள வாறேல்லை..."
அவள் அவர்களுக்கு தன் புன்னகையை மட்டுமே பதிலாய்க் காட்டினாள்...

அவளுக்குள் நம்பிக்கைகள் முளைத்தன. வீடிருக்கும் காணிக்குள்ளேயே தோட்டம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் அவள் மனதில் குறியாயிருந்தது. இதுவரை பட்ட நோவுகளும் காயங்களும் அவமானங்களும் அவளை வருத்தமுறச் செய்தாலும்.. அவற்றை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஐஸ்வர்யாவுக்கு இப்போது வயது எட்டு. மூன்றாவது வகுப்பில் படிக்கும் அவளுக்கு தைமாதம்தான் சிறிய தோடுகள் வாங்கிப் போட முடிந்தது.

அவனுடைய அடையாள அட்டை இருந்தது. அதைக் கொடுத்து பெரிதாக்கி படம் வைக்குமாறு சிலர் கூறினார்கள். அவள் மறுத்துவிட்டாள்.
"அவர் எங்கையெண்டாலும் உயிரோட இருப்பார்... எப்பெண்டாலும் ஒரு நாள் வருவார்..."

கடின உழைப்பால் அவளின் உடல் முதிர்ச்சியடைந்திருந்தது. முன் நெற்றியில் கொஞ்சம் நரைமுடி கால்களில் சேற்று மண்ணின் படிவு காய்த்துப் போன கைகள்.. அவளுக்கு தன்னைப்பற்றி எதுவித கவலையுமில்லை. ஐஸ்வர்யா இல்ல விளையாட்டுப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு பெற்று வந்த போது, பெருமையோடு அவளைக் கட்டியணைத்து மகிழ்ந்தாள்.

அப்பாவுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் பக்குவத்தை அவள் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படுத்தினாள். அவளைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவளுடைய வாழ்க்கையில் பிசிறில்லை. கடந்தமுறை பெய்த சிறுமாரிக்குக் கூரை ஒழுகியது. இரண்டு வாரங்கள் அவளின் கைகளும் கால்களும் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் இயந்திரமாகின.. வீட்டின் பழைய ஓலைகளைப் பிடுங்கிவிட்டு புதிய தகரங்களை அவள் போடுவித்தாள்... பிள்ளைகள் நிம்மதியாக வாழவேண்டும் என்பதற்காய் அவளின் வியர்வை வீட்டுக் கூரையாய்... குழந்தைகள் மகிழ்ந்தார்கள்.

4 / 5

புதிய மனுசி

Written by ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
Monday, 17 August 2009 22:07 - Last Updated Monday, 17 August 2009 22:29

காலையில் எழுந்து அவள் கிணற்றடியில் பல் விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள். பிள்ளைகளுக்கும் வாளிகளில் தண்ணீர் நிரப்ப வேண்டும். அடுத்தவீடு அவனுடைய அண்ணன் வீடு நிறைய வாழை நட்டிருந்தார்கள். வளவு சோலையாயிருந்தது. பேச்சுக்குரல்கள் கேட்டன. அண்ணன்காரனும் மனைவியும், "கமலி வீட்டுக்கு புதுசா கூரை போட்டிருக்கிறாள்.. இவ்வளவு காசு எப்பிடி உவளுக்குக் கிடைக்குது..."

"உது கூட விளங்கேல்லையே உனக்கு?... மிளகாய்த் தோட்டக்காரன்தான் அள்ளி அள்ளிக் குடுக்கிறான்.. இவளும் அவன் காணாமற் போயிட்டானெண்ட கவலையில்லாமல் தோட்டக்காறனோட இருக்கிறாள்..." அவள் ஒருகணம் ஆடிப்போனாள்.

"என்ர உடம்பை வருத்தி.. என்ர வியர்வையை ஊத்தி நான் உழைச்ச உழைப்புத்தான் இது..." அவள் இரு கைகளாலும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு கீழே இருந்தாள்.

உதவி கேட்டபோது உதவாமல் அவமானப்படுத்தியவர்கள்- தான் கடினப்பட்டு உழைத்து உயர்ந்தபோது பாராட்டவும் முடியாமல், நயவஞ்சகத்தனமாய் பேசுவது அவளுக்கு வேதனையளித்து.

ஆனால்.. இரவு முழுவதும் ரணமாய் வலித்த அந்தச் சொற்கள் பொழுது புலர்ந்தபோது.. அவளை வருத்தவில்லை. வழமைபோன்று அவளுக்குள்ளிருந்த வைராக்கியம் அவளை உஷாராக்க... அவள் புது மனுஷியாய்.. காய்த்துப்போன கைகளை வீசி நடந்தாள்.

- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
நன்றி - எரிமலைFeb 2005

5 / 5